

ΑΚΗΣ ΚΟΡΩΝΑΚΗΣ

Σημεία στίξης

ΚΕΔΡΟΣ

Άκης Κορωνάκης: *Σημεία στίξης*

ISBN 978-960-04-5473-4

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Άκης Κορωνάκης, 2024

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2024

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Σημεία στίξης

Βάλε τελεία ή παύλα.
Ό,τι σ' αρέσει γράψε το απλά, σταθερά.
Βάλε κόμμα ή απλά ρώτα.
Προχώρα σιγά.
Βάλε παρένθεση. Χρειάζεται ίσως
για να καταλάβεις πολλά.
Βάλε μια στίξη που θα σε κάνει
να δεις καθαρά.
Βάλε όρια αν σε βοηθούν
ή πέταξέ τα μακριά.
Η ζωή σου, καρδιά μου,
είναι πέρα από αυτά.

Αυγή

Δροσερή αυγή τα κρίνα σου προτάσσεις ζωηρά.
Υπόσχεση τους δίνεις για νεότητα,
αφού το φως σου του σκότους τις ρυτίδες σβήνει.
Σαν χειρουργός κρυστάλλινη μορφή τους δίνει.

Μπαξέδες, κρίνα σε προσμένουνε σκυμμένα
με τις βεντάλιες τους καρτερικά
αυγή, σου λένε, έβγα,
δώσε μας και πάλι τη δροσιά.

Ήχοι και φαντασία

Απ' το μικρό παράθυρο της τουαλέτας
ακούω έναν άλλο κόσμο εκεί να ζει.
Δεν βλέπω πρόσωπα, μονάχα ο ήχος
σαν να κατοικεί.

Ακούω μια σκούπα ηλεκτρική,
κάποια γυναίκα μάλλον την κρατάει.
Αχ, να καθάριζε μ' αυτή τη μαύρη σκέψη
που με κυβερνάει.

Ακούω πιάτα να χτυπούν, τραπέζι κάποιος στρώνει
να 'χει ανάψει και κεριά ή η ατμόσφαιρα δεν τα σηκώνει;

Ακούω γέλια και χαρές
ακούω έρωτα αργά τις νύχτες.
Απ' τα παράθυρα κάποιες φορές
ζεις όλα εκείνα που δεν είχες.

Ακούω ραδιόφωνο να παίζει μουσικές,
τις Κυριακές να ψέλνει ψαλμωδίες,
και σκέφτομαι κάποια γιαγιά
που δύσκολα κινείται πια
και ζει με τις φωτογραφίες.

Ακούω σκυλιά να κλαίνε, να γαβγίζουν,
μάλλον το αφεντικό τους κάπου πήγε,
και μόνα στο μπαλκόνι τριγυρίζουν
την παρέα αναζητούν κι ελπίζουν.

Μα τώρα το παράθυρο πρέπει να κλείσω
τη φαντασία για λίγο ν' αφήσω
της μοναξιάς τους ήχους να ξορκίσω
στον κόσμο τον πραγματικό να βγω, να ζήσω!

Πρωινό ξύπνημα

Την προετοιμασία της πόλης θέλω
να βλέπω, να χορταίνω
κι έτσι έχω αρχίσει να ξυπνάω
από το πολύ πλέον πρωί.

Στον δρόμο βγαίνω τάχα για να τρέξω
μα το βλέμμα μου στρέφεται παντού.
Θέλω με τη φαντασία μου να πλέξω
σενάρια που θα με ταξιδέψουν αλλού.

Κάποιοι τα πεζοδρόμια καθαρίζουν,
σβήνουν τα βήματα απ' τα παλιά,
και τα λουλούδια στα παρτέρια άλλοι ποτίζουν
μήπως ανθίσει η ζωή ξανά.

Οι φούρνοι στη γειτονιά ψωμί ήδη μυρίζουν
κάποιος ξυπνάει από μένα πιο νωρίς
τη ζύμη φτιάχνει όσο κοιμάμαι.
Με αυτή τη σκέψη νιώθω πιο ασφαλής.

Στον κάτω δρόμο λαϊκή πλανόδιοι στήνουν
με όλου του κόσμου τα καλά

και όπως περνάς χαμόγελα σου δίνουν
και καλημέρα σου λεν κάπως βαριά.

Τις πόρτες της η εκκλησία ανοίγει
πρέπει να ξύπνησε μαζί μας κι ο Θεός.
Να είναι ο γέροντας εκείνος με τα ράσα
που στέκεται επιβλητικά μπροστά στο φως;

Πουλιά σου τραγουδούν και πεταρίζουν.
Νιώθουν και αυτά πως κάτι νέο ξεκινά;
Ή μήπως και τα βράδια τριγυρίζουν
σε μπαλκόνια και κλαδιά;

Οι γάτες αραχτές πάνω σε μάντρες,
ξενύχτησαν μάλλον εχτές.
Ίσως μακριά να είχαν πάει
για κάποιον έρωτα κι αυτές.

Παντού ένα θαύμα ολόγυρα αντικρίζω.
Να φταίει, λες, του ήλιου η μορφή
που όλα όμορφα τα κάνει
αυτό τ' ουρανού το χρυσαφί;

Αγάπη άνευ όρων

Την αγάπη άνευ όρων πλέον θέλω
μόνο εκείνη εγώ αναζητώ.
Αυτή πια ξέρω πως αξίζω
αυτή διεκδικώ.

Δεν μπορώ εκείνους που μου λένε
«θα σε αγαπώ μονάχα αν αυτό...
Θα ήθελα για εμένα, ναι, να γίνεις
κάτι διαφορετικό».

Δεν μπορώ ούτε εγώ περιορισμούς να βάζω
ούτε ν' αλλάζω για να με αγαπούν.
Θέλω τα όρια πλέον να βγάζω.
Οι αγάπες οι σκέτες μονάχα μου αρκούν.

Την αγάπη άνευ όρων πλέον θέλω
μόνο εκείνη εγώ αναζητώ.
Αυτή πια ξέρω πως αξίζω
αυτή και μόνο αυτή διεκδικώ.

Πόλεμος

Και εκεί που παίζαμε
ξέγνοιαστα μαζί
ξάφνου σε έχασα
και σκόνη πολλή.
Φωνές δυνατές
και τρελές οι σειρήνες.
«Παίζουμε πόλεμο;»
με κλάμα μου είπες.

Το χέρι σου έπιασα
να πάμε στο σπίτι
μα μόνο χαλάσματα
και ολόγουρα φρίκη.
Μου είπες «όλοι πού πήγανε,
έχουνε φύγει;»
Και σου είπα «κρύψου
αν θέλεις τη νίκη».

Κι έπειτα σ' έχασα
μες στη σκόνη της δίνης.
Σκέφτομαι: Παίζοντας κάπου
το ρεσιτάλ σου θα δίνεις.

Και ελπίζω να νίκησες
και να μη μου φοβάσαι
τον πόλεμο ν' άφησες
στην ξεγνοιασιά πλέον να 'σαι.

Αυτοί που αγαπώ

Εύκολα, αν με ρωτήσεις,
ξέρω ποιους αγαπώ.
Απλώς δυσκολεύομαι να τους το πω.

Ποτέ μου δεν το άκουσα
με ευκολία να βγαίνει,
αδυναμία η αγάπη εν γένει.

Δύσκολα κάποιος «σ' αγαπάω» να πει.
Προτιμά να σ' το πει η σιγή.
Μα στη σιγή η αγάπη σωπαίνει
και η στιγμή μας απλώς ξεμακραίνει.

Κι η αγάπη αντί να βαθαίνει
χάνεται και τη χαρά μας μαραίνει.
Κι είναι κρίμα αντί να σ' το πω
στη σιωπή την αγάπη να ζω.

Περνάει η ζωή

Σύντομη που είναι η ζωή, θαρρείς μία ανάσα.
Πότε ήσουν στις γιαγιάς σου την ποδιά;
Πότε με τραγούδια σε νανούριζε γλυκά;
Κάποτε όλα ένα παιχνίδι, οι άνθρωποι, η φύση, η ζωή
ξυπνούσες με χαμόγελο, κι η φαντασία έπλεκε παιχνίδια στη
στιγμή.
Μιλούσες στα παιχνίδια, στα ζωάκια, και για όλα αγάπη εί-
χες στην καρδιά.
Απότομα μεγάλωσες και τα 'βρισκες χαζά.
Γέμισες σωρό υποχρεώσεις, τώρα πια λιγότερο γελάς.
Το κορμί σου ανούσια κουβαλάς
κι ο χρόνος πια αδίστακτος σου λέει «φίλε, γερνάς».

Τα μικρά

Ψάχνω και ψάχνω στη ζωή
γυρίζω γύρω γύρω
ρωτώ να μάθω πού θα βρω κάτι που θ' αγαπώ.
Αλλάζω τόπους και δουλειές
ανθρώπους και συνήθειες
μήπως το διαφορετικό είν' εκείνο που ζητώ.
Κοιτάζω, συλλογίζομαι πού είναι τα μεγάλα,
τα όνειρα που μάθαμε να κάνουμε παιδιά.
Και πια μεγάλος σκέφτομαι
πως όλα που ζητούσα
ήταν αυτό το ψάξιμο σε όλα τα μικρά.

Ψάξε

Ψάξε, λένε, βαθιά να σε βρεις.
Πιο βαθιά κάτι έχεις κρυμμένο
κάτι που σε οδηγεί και πάει χαμένο.

Ψάξε στις καρδιάς τους ρυθμούς.
Σε ό,τι σου δίνει σκυτάλη
σε ό,τι σου ανεβάζει παλμούς.
Ζήσε βαθιά, όχι όπως οι άλλοι.

Το ακρογιάλι μας

Είσαι κάτι μοναδικό στη δική μου πλάση.
Είσαι όλο αυτό που το μυαλό μου είχε πλάσει.
Τα μάτια σου σαν τα κοιτώ, δεν υπάρχουν άλλοι
χάνομαι και σεργιανώ στην καρδιάς το ακρογιάλι.

Στο ακρογιάλι αυτό της καρδιάς
με φιλάς και μ' αρέσει.
Στα χέρια σου εσύ με κρατάς
και όλος ο κόσμος απέχει.

Απέχει απ' όλο αυτό που είναι μονάχα δικό μας.
Το ακρογιάλι της καρδιάς θα 'ναι το μυστικό μας.